

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119207725
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119207725.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobcu A. Q., H.. XX.XX.XXXX, C. K. X, XXX XX S., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 436,- eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 24.4.2019 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 436,- eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/406/2015 o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa, úspešný, rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 20.10.2016, sp. zn. 15C/406/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 23.11.2017, sp. zn. 9Co/17/2017. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „9. Ďalej súd podrobil predmetnú Zmluvu o spotrebiteľskom úvere kontrole, či obsahuje okrem všeobecných náležitostí obsahuje aj osobitné náležitosti predpokladané v ust. § 9 zák. č. 129/2010 zák. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinnom v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že samotná Zmluva o úvere č. 804300382 neobsahuje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva neobsahuje presnú výšku toho - ktorého nároku tak, ako to má na mysli cit. zák. ust.. Pri stanovení výšky mesačnej splátky mal žalovaný v úverovej zmluve stanoviť výšku mesačnej splátky, ako aj splatnosť splátky tak, ako to ustanovuje zák. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ tak žalovaný urobil uzavretím Dohody o plnení v splátkach k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 804300382, jeho konanie možno posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi s úmyslom zmierniť neprimeranú výšku RPMN, ktorá v Dohode o plnení v splátkach predstavuje až 560,12 %, pričom v Zmluve o spotrebiteľskom úvere len 32 %. Je možné súhlasiť so žalobcom, že praktiky žalovaného možno považovať za klamlivé tak, ako ich definuje ust. § 8 ods. 3,4 zák. č. 250/2007. Aj z výpovede žalobcu vyplýva, že žalovaný mu prakticky nedal na výber, pretože od počiatku ho informoval o tom, v akej výške splátok bude predmetný úver splácať. Žalobca ako spotrebiteľ sa nemohol rozhodnúť, či uhradí celkovú čiastku vo výške 936,- Eur jednorazovou splátkou tak, ako je to uvedené v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 804300382, pretože automaticky počítal

so splatením úveru v splátkach. 14. Nepochybne má žalobca pravdu pokiaľ tvrdí, že poskytnutý úver je úžerný, pretože úroková sadzba poskytnutého úveru je neprimerane vysoká, v tomto prípade 55,20 %, čo niekoľkonásobne presahuje priemernú úrokovú mieru nových obchodov pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka v októbri 2014 vo výške 8,11 %. Nemožno súhlasiť so žalovaným, aby sa do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch zahrňovali aj údaje tých subjektov finančného trhu, ktoré ich poskytujú za neprimerané, až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti by bolo v rozpore s vôľou zákonodarcu, a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty so zohľadnením rizika, ktoré podstupujú nebankové subjekty je možné akceptovať navýšenie o cca 100 % (16,22 %), avšak nie úrok vyšší takmer 7-násobne. 15. Zhodnotiac hore uvedené dospel súd k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť, pretože úver poskytnutý žalovaným žalobcovi po posúdení z pohľadu ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, čo táto zmluva v písm. k/ neobsahuje. Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy vyššie citovanej právnej normy. Žalovaný mu na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, č. 804300382, z 3.10.2014 poskytol úver vo výške 500,- eur. Za predmetný úver mu mal zaplatiť celkovo sumu 936,- eur. Celkové náklady na tento úver teda predstavovali sumu 436,- eur (936,- eur -500,- eur). Finančné zadosťučinenie preto požaduje vo výške 436,- eur, čo zodpovedá sume, o ktorú by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, ak by som sa úspešne nedomáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo svojom vyjadrení uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. V tomto kontexte je dôležitý gramatický výklad slova „primerane“. Krátky slovník slovenského jazyka (štvrté, doplnené a upravené vydanie. Redigovali: J. Kačala - M. Pisárčiková - M. Považaj. Bratislava: Veda 2003) príslovku primerane spája so slovom vhodne. Takisto synonymický slovník slovenčiny (tretie, nezmenené vydanie, Veda 2004) spája slovo primerane s významom vhodne, vyhovujúc požiadavkám, spĺňajúc požiadavky, náležitým spôsobom. Slovník slovenského jazyka z rokov 1959-1968 (hlavný redaktor dr. Štefan Peciar, CSc. Bratislava: Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied 1959 - 1968) vykladal pojem prídavného mena „primeraný“ ako hodiaci sa do nejakých okolností, do istého prostredia; vhodný, príhodný, náležitý. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Súd by mal posudzovať konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktálneho postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásil, že si Zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne,

zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol žalobcovi úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Ďalej uviedol, že všetky predpoklady priznania finančného zadostučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadostučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadostučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadostučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadostučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadostučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadostučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadostučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Žalobca považuje finančné zadostučinenie, uplatnené Žalobcom (vo výške 436,- eur) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť Žalobcu. Takto priznané finančné zadostučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadostučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Žalovaný poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadostučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadostučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha. Ve formě zadostučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadostučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148). V rozsudku ze dne 25. 3. 1998 sp. zn. I. Odon 45/97 Nejvyšší soud dovodil, že „přiměřenost výše peněžního zadostučinění musí být posuzována jak z objektivních, tak subjektivních hledisek“ (srov. též Faldyna, F. a kol. - autor příslušné části Hajn, P.: Obchodní zákoník s komentářem, I. díl, Codex 2000, str. 143.) V každém případě jsou subjektivní momenty z hlediska výše přiměřeného zadostučinění pouze momenty doplňkovými.“ „Výše soudem přiznaného zadostučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují a významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Neshledá-li soud takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v

odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy).“ (Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými a to Rozsudkom na č.l. 4-8, Rozsudkom Krajského súdu v Prešove na č.l. 9-12, Vyjadrením žalovaného na č.l.24-26, započítaním pohľadávok jednostranným právnym úkonom a zistil tento skutkový stav:

4. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 20.10.2016, sp. zn. 15C/406/2015 určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 804300382 zo dňa 3.10.2014 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že poskytnutý úver je úžerný, pretože úroková sadzba poskytnutého úveru je neprimerane vysoká, v tomto prípade 55,20 %, čo niekoľkonásobne presahuje priemernú úrokovú mieru nových obchodov pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka v októbri 2014 vo výške 8,11 %. Súd taktiež dospel k záveru, že samotná Zmluva o úvere č. 804300382 neobsahuje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Praktiky žalovaného vyhodnotil ako klamlivé tak, ako ich definuje ust. § 8 ods. 3,4 zák. č. 250/2007.

5. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil. Odvolací súd uviedol, že konanie žalovaného ako veriteľa, ktorý sa poskytnutie úveru očakáva úrok v niekoľkonásobnom navýšení oproti obvyklým úrokovým sadzbám, je možné charakterizovať ako konanie neakceptovateľné, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi - § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka korigovania RPMN uvedenej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru - 32%, novou listinou - dohodou o plnení v splátkach, v ktorej je uvedená iná RPMN - 260,12% uviedol, že uvedené konanie žalovaného vykazuje podľa odvolacieho súdu taktiež znaky konania v rozpore s dobrými mravmi v zmysle súdu prvej inštancie citovaného ustanovenia § 4 ods. 8 časť vety pred bodkočiarkou Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

6. Žalobca pri svojom výsluchu uviedol, že keď požiadal o úver vo výške 500 eur, tak nič mu nevysvetlili a to podpísal. Nevedel aké boli úroky. Ujma mu vznikla tým, že na neho tlačili, aby splatil úver. Dva krát mu telefonovali. Raz telefonovali aj jeho matke. Taktiež mu zasielali upomienky.

7. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostiučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. V predmetnej veci si žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 436,- eur v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 20.10.2016, sp. zn. 15C/406/2015 určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 804300382 zo dňa 3.10.2014 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil. Súdny zhodne dospeli k záveru, že v zmluve dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi a konanie žalovaného vykazuje znaky konania v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov súdy posúdili úver ako bezúročný a bez poplatkov.

11. Súd má za to, že v danom prípade porušením práva a povinnosti žalovaným je to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako dodávateľ so žalobcom dohodol úrok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a konal v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 4 ods. 8 časť vety pred bodkočiarkou Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu, ako spotrebiteľa, nakoľko konal v rozpore s dobrými mravmi a žalobca sa úspešne domohol určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, dôsledkom takéhoto porušenia je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie.

12. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre žalobcu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd však nesúhlasil s výškou, akú si žalobca uplatnil. Vzhľadom na okolnosti veci, ujmu, ktorá bola žalovanému spôsobená (musel sa domáhať určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov), súd ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- eur, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v časti základu nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).